प्रतीहारी त्वथोवाच संत्रस्ता तु कृताञ्जलिः ।
देव देवी भृशं क्रुद्धा क्रोधागारमभिद्रुता ॥ २० ॥
प्रतीहार्या वचः श्रुत्वा राज्ञा परमदुर्मनाः ।
विषसाद पुनर्भूयो लुलितव्याकुलेन्द्रियः ॥ २१ ॥
तत्र तां पतितां भूमौ शयानामतथोचितां ।
प्रतप्त इव दुःखेन सोऽपश्यज्जगतीपतिः ॥ २२ ॥
स वृद्धस्तरुणीं भार्यां प्राणेभ्योऽपि गरीयसीं ।
अपापः पापसंकल्पां ददर्श धरणीतले ॥ २३ ॥
लतामिव विनिष्कृत्तां पतितां देवतामिव ।
किंनरीमिव निर्धूतां च्युतामप्सरसं यथा ॥ २४ ॥
करेणुमिव दिग्धेन विद्धां मृगयुणा वने ।
महागज इवासाद्य स्नेहात् परिममर्श तां ॥ २५ ॥
परिमृश्य च पाणिभ्यामभिसंत्रस्तचेतनः ।
कामी कमलपत्राक्षीमुवाच वनितामिदं ॥ २६ ॥
न तेऽहमभिजानामि क्रोधमात्मनि संश्रितं ।
देवि केनाभियुक्तासि केन वासि विमानिता ॥ २७ ॥
यदिदं मम दुःखाय शेषे कल्याणि पांशुषु ।
भूतोपहतचित्तेव मम चित्तप्रमाथिनि ॥ २८ ॥
सन्ति मे कुशला वैद्याः सुविभक्ताश्च वृत्तिभिः ।
सुखितां त्वां करिष्यन्ति व्याधिमाचक्ष्व भामिनि ॥ २९ ॥

Digitized by Google